

Lidi choděj kolem. Ptaj se mě, co stavím?!
Jen se usmívám a zdravím!
Lidi choděj kolem. Ptaj se mě, co stavím?!
Jen se usmívám a zdravím!

Až si na mě příště ukážeš prstem a budeš mluvit o mém jménu,
já budu dál, budu stát, budu se hrát, i když sám se ptám, jestli má to cenu,
má a tak to dál pokládám a stavím sám.
Tesám do kamene chrám v kterém se schovávám dál .
Já nečekám na to, kdo z vás mi co dá,
kdo z vás mi poplácá mů záda, dá cash na barák, na Báva,
tím, že to nahrávám, tím, možná vývoj nahrávám,
tak, že se dostávám tam! Jak, chtěli mi zničit můj stavební plán!
Stokrát si přehrávám ten den, asi jsem postavil labyrint, teď nevím jak z to
ho ven!
Základy hluboký, že se ztrácím pomalu sám nevím, kde jsem!
Dones to do ulic, pošli to do ruky. Uhas mou žízeň!
Sem na dně studny. Až budu na dně truhly, dožil jsem sen!
Teď je mi fakt fuk, že můžou zabouchnout a zavřít klapku,
ten krám nadobro zavřu a světla zhasnu až bude rutina, vyprodal jsem zas klu
b
teď lidi maj uši v zadku. Chci jen říct, Dý je architekt hastlu,
a můj projekt musel na vzduch! jít....

Stavím to víc a víc z nuly a přízemí,
bylo to zlý a mdlý, teď je to významný.
Teď je to mít ten cíl, je pořád blíž a blíž,
v ruce držím klíč. Odemknu nemožný!

Stavím to víc a víc z nuly a přízemí,
bylo to zlý a mdlý, teď je to významný.
Teď je to mít ten cíl, je pořád blíž a blíž,
v ruce držím klíč. Odemknu nemožný!

Sám dobře víš, že cokoliv stavět od píky, fakt není easy,
a není možný chtít za chvíli po startu, mít pásku v cíli,
chce to: Dost úsilí, nevzdat to po míli. Chce to, fakt dřít,
a mít píli a víru ve vlastní síly, ve vlastní sny, jak Da Vinci!
A já neztrácím víru a vím to, že jednou přijde čas!
Kdy to všechno, co chci postavit, bude na svém místě stát,
ale teď mám, čím dál víc pocít, že jen dávám další várku betonu,
na náhrobní kámen , hrobu, ve kterém ležím já!
Mám pocit, že zapomínám na to se jen tak na svět dívat,
a někdy nechat ležet majk a začít dýchat,
ale několik let jsem stavěl do nebe věž, kterou jsem chtěl postavit ještě ve
jš!
Nakonec jsem z ní spad, do propasti, ze který chci teď ven!
Ale, dokud nekončí den, necejtim žádnou bolest, po těle,
a lezu zpět! Nahoru, do nebe, cestou plnou trnů směrem,
kde?! Konec story o klukovi, co měl okovy a žil v cele,
teď je na čase, tuhle story spálit a nechat jí někde ležet!

Stavím to víc a víc z nuly a přízemí,
bylo to zlý a mdlý, teď je to významný.
Teď je to mít ten cíl, je pořád blíž a blíž,
v ruce držím klíč. Odemknu nemožný!

Stavím to víc a víc z nuly a přízemí,
bylo to zlý a mdlý, teď je to významný.
Teď je to mít ten cíl, je pořád blíž a blíž
v ruce držím klíč. Odemknu nemožný!